

Tvorbu spisovatele Jana Drdy propojuje umělecký styl, vytvářený autorovým specifickým způsobem vyprávění, jazykovým projevem a fantazijním světem, který je spontánním propojením reality s prvky kouzelného (nadpřirozeného) světa. Tento svět vzniká stylizací autorova přístupu k světu a jeho vidění. Svým stylem navazuje Drda na lidovou slovesnost, a proto i jeho pohádková tvorba, jejíž hlavním záměrem je aktualizace tradičních pohádkových okruhů, organicky zapadá do jeho díla a navazuje na něj.

V pohádkovém dramatu *Hrátky s čertem* (1946) se Drda poprvé přihlašuje k pohádce jako k jednomu ze zdrojů své inspirace. Aktualizace v této komedii měla protifašistický smysl. V pohádkové práci pokračuje Drda souborem autorských pohádek *České pohádky* (1958). V nich se aktualizace týká především dobových společenských problémů. Tyto pohádky mají výrazné rysy plebejskosti. Nejsou ale jen aktualizací. Drda jimi navazuje na svůj způsob uměleckého vyjadřování inspirovaného lidovou slovesností.

O Drdovu pohádkovou tvorbu jeví soustavný zájem filmoví tvůrci. Už v době těsně po vzniku *Českých pohádek* se různil přístup filmařů k zpracovávaným předlohám. Někteří svým filmovým ztvárněním podtrhovali aktualizované motivy, jiní se snažili vyzdvihnout spíše styl a poetiku Drdových pohádek. Druhý zmíněný přístup filmařů je dokladem, že Drdovy pohádky nejsou jen aktualizací, ale také svébytným uměleckým vyjádřením tradičních pohádkových námětů a motivů.